

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

4 novembre de 1935
Barcelona

La CEDA, la Lliga i els agraris continuen a Poder gràcies a l'ajut de s'lerrouxistes que ells mateixos acaben de desqualificar.
Hi ha epidermis gruixudes!

Segona època. Any III, núm. 63

Redacció i Administració: Rambla Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Bot, 21 — Telèfon 13000

Preu: 20 cèntims

Han de caure tots junts

La setmana passada es produïa, de resultes de l'escàndol Strauss, un dels fets de més transcendència per a la vida de la República: l'expulsió dels lerrouxistes del Poder.

Tothom té format el seu concepte clar del que és el lerrouxisme. Diguem només que ara acaben d'ésser llançats al carrer els dos homes que des del 14 d'abril de 1931 no havien estat mai sense viure del pressupost: l'un d'ells Rocha, primerament ambaixador d'Espanya a Portugal, després ministre, després president del Consell d'Estat i després ministre encara, supervivent de cinquanta crisis. Per primera vegada d'ençà del 14 d'abril, aquest lerrouxista, afortunadament per als republicans, ja no és ningú, ja és un individu a seques, igual que l'home que passa pel carrer amb un sac al coll.

L'altre és Salazar Alonso. Primerament president de la Diputació de Madrid, després ministre de la Governació i darrerament alcalde de R. O. de Madrid. Ja tampoc no és res. Ja és un ciutadà vulgar.

Aquestes dues cessacions són un fet importantíssim. Amb ells han caigut també els altres representants clàssics del republicanisme històric, que avui només té l'històric de

l'històric que, sota la història de trenta anys de negocis, ha deixat ofegar el seu catalanisme —

A què es deu aquesta actitud? En primer lloc, a manca d'escrúpols i de sensibilitat. En segon lloc, a por. Preveuen llur fi, i l'entrada de les esquerres a la governació del país; temen no poder ajornar més la consulta electoral, i farien mans i mànigues per defugir-la. Per això tracten de guanyar temps. I si poguessin fer una llei electoral adaptada per a legalitzar tupinades, la farien de seguida. Josep Pla, des de *La Veu*, se n'exclamava, alarmat, l'altre dia:

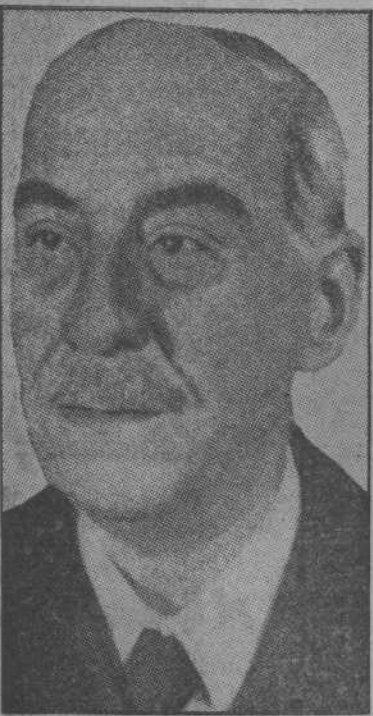
"Hem de dir només — escrivia — que si no s'aprofiten aquestes poques setmanes que queden de vida a les Corts actuals per fer una llei electoral de tipus mitjà i equilibrat, es cometrà una insensatesa i es trobaran en els resultats electorals que s'acosten, els efectes desastrosos d'aquesta deixadesa general."

Ens temem — ens ho temem pels de la Lliga — que ja no hi són a temps. Els lerrouxistes expulsats no s'avenen a seguir recolzant una situació que tan malament els ha tractat — diuen ells —. I això el que no pagarà serà el senyor Chapaprieta, no podent portar endavant els seus plans financers dins del pressupost.

I és que cap Govern no pot viure si no té l'assistència moral del país. Per això no sorprendria ningú que demà mateix, per exemple, si el cap del Govern no troba al Parlament l'assistència numèrica que li cal, és a dir, si els lerrouxistes i altres elements de la majoria no deixen de fer campana i no van, per tant, a recollir els plans pressupostaris, tot s'esbotza d'un cop i la crisi crua, definitiva, la que posarà fi al bienni

Al senyor Lerroux se li han de perdonar tots els relleus d'or perquè el 6 d'octubre va salvar Espanya de la catàstrofe, segons *La Nación*. Al senyor Salazar Alonso se li han de perdonar tots els relleus d'or perquè va provocar la revolució.

Aviat,
molt aviat sortirà
la rambla
diari del vespre

DANIEL STRAUSS A LA CANDIDATURA DE LA LLIGA

El dibuixant que es guanya la vida a "La Veu del senyor Cambó", publicava l'altre dia una caricatura sota la qual es llegia el següent:

"¿I ara què en faran d'aquest Strauss?"

—Segurament l'inclouran en una candidatura de l'Esquerra." Ni els seus lectors s'ho creuran. El senyor Daniel Strauss, el dia que es nacionalitzava espanyol és segur que se'n va anar a la Lliga per arribar a la seva candidatura, puix que ja és sabut que sempre hi acostuma a haver alguns noms que tothom assenyala i que vénen donant temps ha molt de joc, encara que no se'n parli gaire.

El senyor Strauss necessita gent del seu braç i sap que és a la candidatura de la Lliga on els trobarà. El senyor Strauss, coalitzats dels lerrouxistes, com s'ha demostrat, no ignora que la Lliga col·labora amb ells i per tant, com que "les amics de mes amics són mes amics", sap que sempre té un lloc segur entremig dels que promouen el gran escàndol dels suros.

Hom demana, entre altres coses interessants, la relació dels pagaments que el senyor Pich iee, com a alcalde governatiu nomenat per ell mateix

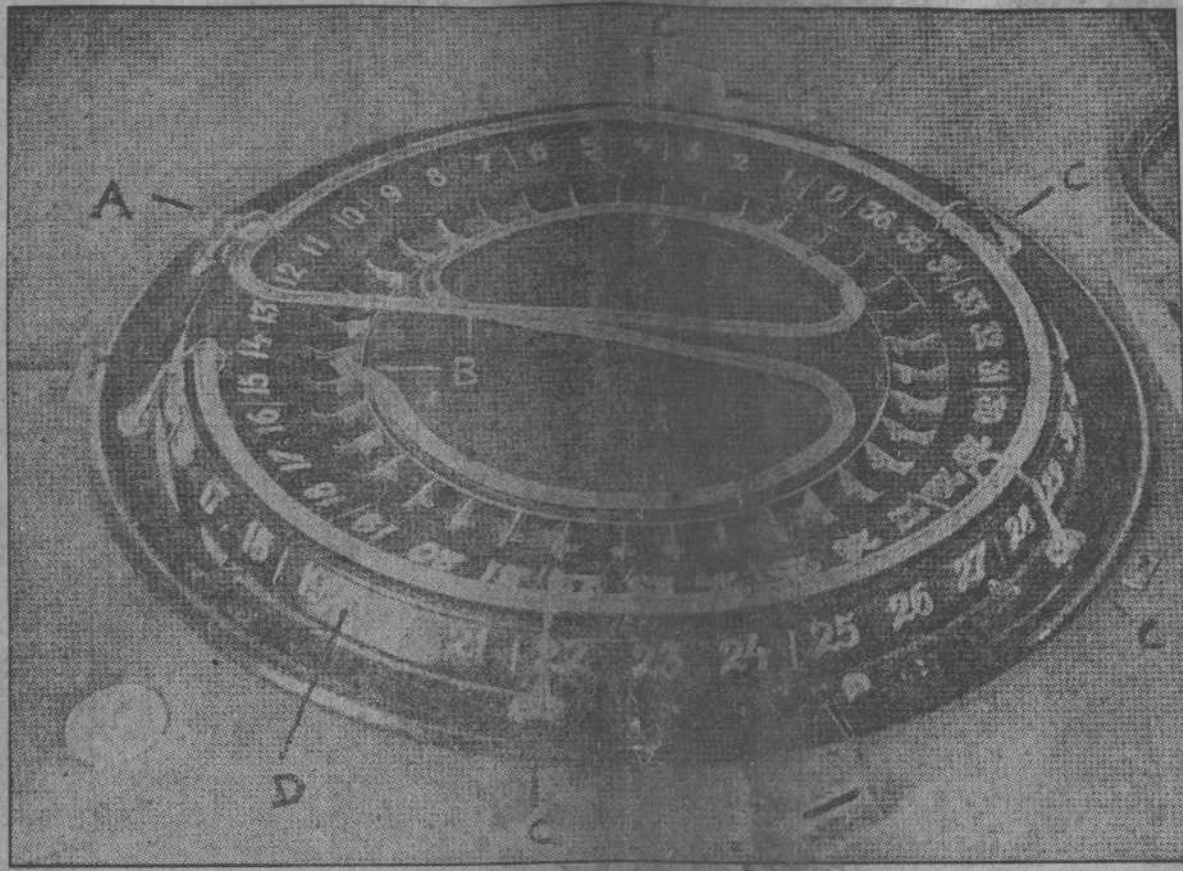
El diputat d'esquerra senyor Marco Miranda ha dirigit al president de les Corts un prec perquè se sol·liciti dels respectius ministres la transmissió a la Cambra dels següents expedients:

De comunicacions marítimes de Guinea en relació amb l'empresa Taya.

L'insultat pel comissari de policia senyor Roldan, sobre el joc a Sevilla.

La relació de pagaments ordenats per Joan Pich i Pon mentre fou alcalde de Barcelona, amb expressió de la data en què es feren efectius.

Hom recorda que el senyor Pich i Pon com a governador va publicar un decret en el qual es nomenava el mateix regidor i posteriorment un altre nomenant-se alcalde.

L'"straperlo" de Daniel Strauss va funcionar al Gran Casino de Sant Sebastià pel setembre del 1934.

"Vamos a continuar la història de España". Paraules de don Alejandro Lerroux, per l'octubre del 1934.

L'"straperlo" de Daniel Strauss va tornar a funcionar a Formentor pel desembre del 1934, essent president del Govern don Alejandro Lerroux.

Reflexions sobre la immoralitat

per CARLES SOLDEVILA

El polític que ha debut en la política d'una manera immoral, pot, al cap d'una colla d'anys, esdevenir un governant deturador i honorable? Heus ací un problema que m'he plantejat sovint i amb particular freqüència en aquests darrers anys.

Com l'he resolt? Us ho diré en poques paraules. La immoralitat política no és diferent de les altres menes d'immoralitat. El pecador que peca tot essent diputat, ministre o regidor, és evident que pot tenir el seu minut de contrició, com Don Joan Tenorio en l'escena del cementiri, i salvar-se.

Adhuc sense esperar l'hora darrera, que amb la imminència del perill treu mèrit — al meu entendre, és un parer personal — a les reaccions del penediment, és imaginable i versemblant el cas d'una conversió en plena vida, en la força de l'edat, en la integritat de les potències i dels sentits. Al costat de la conversió "in articulo mortis" hi ha, per bé que sigui més rara i alhora menys sensacional, la conversió "in articulo vitae".

No tenim el cas de la Magdalena, jove encara, seductora encara, que passa de la pràctica del vici a la santedat? No tenim el cas de Saule que, en el camí de Damasc, alçat pel llamp, troba la ruta de la virtut i de la fe? O el del duc de Gandia, que davant l'espectacle de la mort de la persona amada renuncia als vanitats del món i comença a esdevenir Sant Francesc de Borja?

No cal dir que adhuc sense demanar auxili a la Història Sagrada i a l'hagiografia, trobarem en la vida corrent i natural abundosos exemples de rectificació de conducta.

Ara bé: aquestes rectificacions de conducta poden ésser de dues menes: profundes o superficials, acampades per un càlcul, sols acompanyades per un camí de circumstàncies.

M'explicaré: suposeu un polític que ha actuat d'ençà del seu debut amb una constant absència d'escrúpols. Regidor — diu regidor perquè els de-

butis polítics solen fer-se per aquesta inversió —, ha superat els interessos del comitè als seus interessos particulars. Adhuc quan aparentment ha fet una cosa ben feta — ha adjudicat un servei a l'entitat que estava en millors condicions de prestar-lo, ha proveït una plaça amb l'home que més ho mereixia, etc. — adhuc en aquest cas, ha obrat interessadament. No sols ha cobrat per obligar la ciutat a fer mals negocis, sinó que també ha cobrat per consentir que algun cop en fes un de bo.

Bé. Seguint Aquest polític que, naturalment, encobreix les seves combinacions amb una demagogia d'esquerra o de dreta, o bé amb una demagogia del sentit i de l'equilibri — aquest tipus és més rar, però també hi és, i resulta d'allò més temible! —, va pujant, va obrint-se pas. De regidor passa a diputat, de diputat a sot-director, de sot-director a ministre. De vegades, fins té prou empena per saltar les etapes i se'n va de dret al ministeri, amb sols haver rebut el bateig edificat. És psicològicament possible que en arribar a un cert grau de poder i de benestar, l'home que ha estat immoral esdevingui honrat?

Sí, indubtablement. ¿No hem vist el cas de dones de vida irregular que a una certa edat, després d'haver fet un matrimoni decent, abandonen les antigues velleïtats i són unes excel·lents senyores de llur casa? ¿No és freqüent i tot el cas de comerciants o d'industrialistes que han fet les primeres pessetes d'una manera que val més no examinar, però que bon punt es troben amb disponibilitats treballen amb pulcritud i fins presumen de pimentats i de generosos?

Doncs en la vida d'un polític que ha guanyat els primers galons sense honor, pot haver-hi també una virada d'aquesta mena.

Ara bé: quan aquesta virada és obra d'una crisi espiritual, és a dir, d'un avergonyiment que fa renegar i maleir les hores de feblesa i de traïció, tot va bé. La salvació de

l'home és veritable. Era un lladre i ja no n'és. Era un immoral i se'n penedeix d'haver-ho estat i per res del món voldria reincidir en la infàmia.

Però, desgraciadament, al costat d'aquestes conversions profundes que renoven l'ànima d'un home, hi ha conversions superficials que no són sinó aparells de defensa, disfresses de conveniència que adopten determinats personatges quan arriben a

(Passa a la pàgina 2)

La votació del dictamen dels 21

El dictamen de la Comissió dels 21 de la: "Las declaraciones recibidas y las presunciones que racionalmente cabe establecer llevan a la convicción moral de que se han manifestado, en quienes intervinieron en los hechos que se examinan, conductas y modos de actuar en el desempeño de funciones públicas que no se acomodan a unas normas de austeridad y ética, que en la gestión y dirección de los asuntos públicos se suponen como postulados ineludables."

3.º Al proceder a precisar las personas a quienes afecta el particular del número precedente, la Comisión tiene en cuenta, únicamente, aquellas respecto de las cuales ha adquirido noticia de que ejercían o han ejercido funciones públicas, o bien ostentan o hayan ostentado representación parlamentaria, omitiendo, por tanto, a aquellas en quienes no concurren algunas de tales circunstancias o las ignore la Comisión.

En su consecuencia, enumera a los siguientes señores: don José Valdivia, don Rafael Salazar Alonso, don Eduardo Benzo Cano, don Sigfrido Blasco Ibáñez, don Aurelio Lerroux, don Juan Pich y Pon, don Santiago Vinardell y don Miguel Galante."

4.º Como consecuencia de las precedentes reclamación y enumeración, se estima que deben cesar en sus funciones delegadas de Gobierno los que las ejerzan, de los incluidos en la relación del apartado precedente."

Posats a discussió els extrems anteriorment transcrits del dictamen relacionat amb la denúncia de Daniel Strauss, amb ocasió del seu intent fallit d'instaurar al territori de la República taules de Straperlo, joc no d'atzar, sinó d'avantatge, es produïren en la sessió del Parlament espanyol el dilluns passat les votacions següents:

Sobre si era culpable o no Salazar Alonso, 140 boles blanques i 137 de negres.

Sobre si era culpable o no Sigfrido Blasco, 190 boles negres i 70 de blanques.

Sobre si eren o no culpables José Valdivia, Eduardo Benzo, Aurelio Lerroux, Joan Pich i Pon, Santiago Vinardell i Miguel Galante, 166 boles negres i 14 de blanques.

Textos de la llei de gauduls altrament dita de vagos y maleantes, del dia 4 d'agost de 1933

"Art. 2.º Podrán ser declarados en estado peligroso y sometidos a las medidas de seguridad de la presente ley

1.º Los vagos habituales.

2.º Los rufianes y proxenetas.

3.º Los que exploten juegos prohibidos o COOPEREN CON LOS EXPLOTADORES A SABIENTAS DE ESTA ACTIVIDAD ILICITA, EN CUALQUIER FORMA.

Art. 4.º Son medidas de seguridad:

1.ª Internado en un establecimiento de régimen de trabajo o colonias agrícolas por tiempo indeterminado, que no podrá exceder de tres años.

2.ª Internado en un establecimiento de custodia por tiempo indeterminado no inferior a un año y que no podrá exceder de cinco años.

3.ª Aislamiento curativo en casas de templanza por tiempo absolutamente indeterminado.

7.ª Sumisión a la vigilancia de la autoridad.

8.ª Multa de 250 a 10.000 pesetas, que se regulará conforme a los preceptos del Código penal vigente.

9.ª Incautación y pérdida, en favor del Estado, de dinero o efectos."

"Art. 6.º Las medidas de seguridad se aplicarán a las categorías de sujetos peligrosos de la forma siguiente:

...4.ª A los que exploten juegos prohibidos o cooperen con los explotadores, a sabientas de esta actividad ilícita, en cualquier forma, se les impondrán, para su cumplimiento simultáneo, las tres primeras medidas siguientes, y sucesivamente todas las restantes:

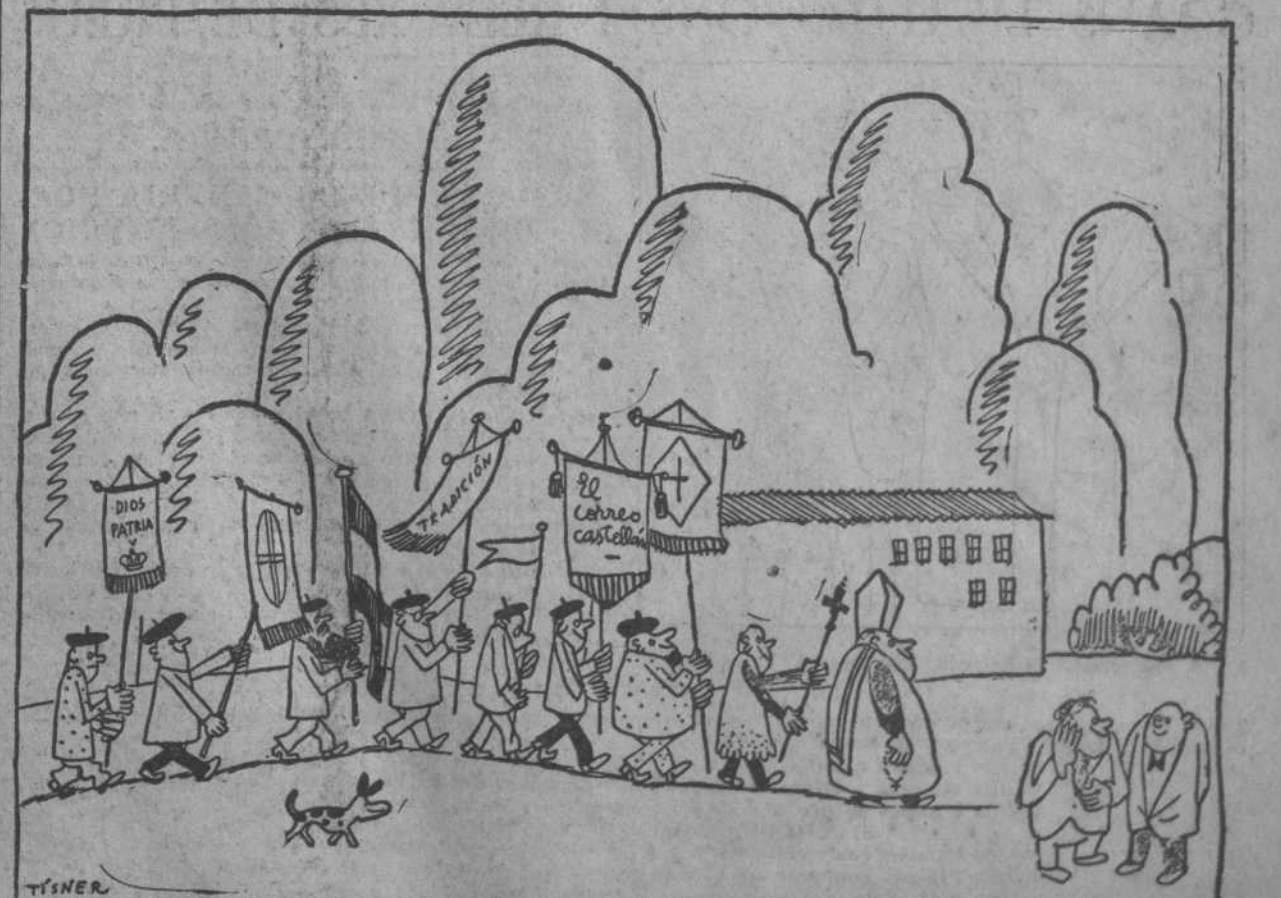
a) Internado en un establecimiento de trabajo o colonia agrícola.

b) Pérdida de dinero y efectos incautados.

c) Multa de 250 a 10.000 pesetas.

d) Prohibición de residir en determinado lugar o territorio y obligación de declarar su domicilio.

e) Sumisión a la vigilancia de delegados."

—I a aquestes, per què els l'han deixat fer, la concentració?
—Tu diràs!

Aquest número ha hagut de passar per la censura

Panorama polític mundial

La tragèdia africana i la comèdia europea

per UMBERTO ERRANCE

Després d'haver fabricat per a llur ús i consum una "detente" en el conflicte italo-anglès, els senyors diplomàtics deuen admetre que la tensió, entre Itàlia i Anglaterra subsisteix sempre i que la "detente" només ha vingut en els diaris a sou dels governs respectius i en els telegrams de les agències complants (entre parèntesis: aquestes agències serveixen per a confondre i despistar l'opinió pública del món sencer, són la pesta de la nostra civilització); cal, però, reconèixer que la "detente" — encara que falsa — era necessària al Sr. Laval per a fer-se elegir al Senat francès. La posició del senyor Laval és molt feble a França i hauria sofert segurament una desfeta electoral si no l'haguessin ajudat en el darrer moment els traïdors del partit socialista francès, el grup que s'anomena el mateix "neo-socialista", compost d'individus que van entrar al moviment socialista amb la falsa promesa de fer carrera, i quan vieren que de l'altra part era prou fàcil arribar a la seva finalitat, esdevingueren immediatament feixistes. Naturalment, continuen dient-se socialistes. Aquests "neoes" tenien necessitat d'un truc qualsevol i Laval els l'ha ofert fent-se mitjancer de la pau. Les propostes del senyor Laval eren simplement ridícules perquè venien a reconèixer el fet complert a l'Àfrica i a donar a l'agressor el premi amb el consentiment de la Societat de Nacions. Una vigorosa campanya de tota la premsa de dreta presentava l'obra de Laval, no solament com un exit probable, sinó com una cosa segura. En nom de la pau es poden cometre tots els delictes que serveixen a reactivar la guerra i augmentar el perill d'una conflagració mundial. Així tots els esforços del senyor Laval per ajudar la guerra del senyor Mussolini apareixien com a feroços esforços per a mantenir la pau i els "neoes" podien recolzar llur candidatura sense necessitat de treure's la màscara. No obstant l'esforç i la victòria de les esquerres, Laval sortia elegit. I aleshores es descobria de sobte que no havia existit de res cap "detente" i que les relacions entre Itàlia i Anglaterra són en el mateix punt que es trobaven abans de les eleccions a França. Es superflú afegir que els conservadors anglesos es prestaven a la comèdia, i no obstant el no d'èxit de la política usat per Moore i Baldwin contra França a la Cambra dels Comuns, ajudaren el senyor Laval en el seu rol de falsa co-

loma de la pau. Són favors aquests que els reaccionaris es fan de bona gana, i Déu sap com el senyor Laval recompensarà els conservadors que ara van cap a la incògnita de les eleccions.

De fet, els efectes de la guerra abissina es fan notar sensiblement a l'Europa central. Tots els petits Estats que tenen injustícies (reals o no, no importa) a reivindicar contra els tractats de pau, aïen el cap. L'Hongria vol sobre dues cadenes feixistes, i es recolza en Alemanya i Itàlia. Així succeïx que els Estats feixistes acaben per estar sempre d'acord. Però el que dona més maldecaps a la diplomàcia no és Hongria, sinó Polònia, també feixitzada. Entre la Txecoslovàquia (darrer oasi democràtic a l'Europa central) i Polònia no hi ha hagut mai bones relacions, i ara han esdevingut pessimes. Polònia pretén que 100.000 polonesos han romàs en territori txec. No cal dir que aquests 100.000 polonesos són escampats en pobles i ciutats on una neta divisió dels confins nacionals és impossible. Txecoslovàquia ho remedia concedint als polonesos (com també als magiars) ampla llibertat de cultura, va crear escoles poloneses allà on no n'havien existit mai i els donà tots els drets de minoria nacional. Aquests drets són tan amples que a les zones habilitades per magiars les escoles han millorat, no sols materialment, sinó que ahiuc han augmentat el doble i del triple en relació a quan estaven sota el Govern hongarès. També els diaris i les revistes magiars han augmentat i se n'han creat de nous. Naturalment, per tot això Txecoslovàquia recull fruits d'ingratitude. No de les minories sotmeses a ella, sinó dels governs de Varsòvia i de Budapest, que, essent feixistes, han de tenir sempre enemics per combatre i guerres per preparar. Així ha succeït que el consell polonès d'Ostrava — la regió on es troba el major nombre de polonesos — ha pronunciat un discurs irredemptista i el Govern de Praga li ha donat l'"exequatur", que vol dir que l'ha engegat a passeig. Per represalles, Polònia ha engegat a passeig dos consells txecoslovacs i a Varsòvia han tingut lloc violentes manifestacions irredemptistes. En tot això hi ha, naturalment, l'ajut de Berlín, tant que ahiuc a Berlín hi haguereu manifestacions contra Txecoslovàquia al crit de: "Volem alliberar els germans oprimits!"

No cal recordar que també Mussolini vol alliberar els esclaus abissins i que tant Hitler com Mussolini estan d'acord que la llibertat és una vergonya que ha de desaparèixer.

L'activitat contra Txecoslovàquia s'ha accentuat d'ençà que el ministre txec de l'Exterior, doctor Benesch, anà a Moscou a tractar l'acord militar per fer passar les tropes russes a través de Romania i portar-les a l'Europa central en cas de conflicte. De totes maneres, l'enigmàtica situació de l'Extrem Orient i la conducta del Japó fa molt difícil el problema del transport de tropes russes a Europa. I això encoratja els enemics de Txecoslovàquia, que ho són també de la democràcia.

El sistema d'aliances militars basat en el "Covenant" de Ginebra, i hàbilment creat per França, havia

servit fins fa poc per a mantenir la pau a l'Europa central. Mussolini primer recolzava moralment i materialment Hitler; després va fer caure la República austríaca, que era el baluard més fort de la democràcia a l'Europa central, i, en fi, passà a França descontentant tots els aliats d'aquesta i creant una situació que la diplomàcia francesa faria molt bé d'examinar si un mal dia no es vol trobar de cara a sorpreses desalentants.

El Govern autòritari d'Austria ha tingut una crisi. Han descobert que el major Fey és massa amic dels nazis alemanys. Aquesta descoberta havia estat feta ara fa un any i mig, quan els nazis amenaçaren el doctor Dollfuss, estant-hi present el mateix major Fey. En aquella època, l'Austria es mantenia aïllada dels nazis contra el major Fey, però no existint la llibertat de Premsa les veus van haver de callar i Fey romangué ministre. Ara, si s'han decidit a engegar-lo a passeig, vol dir que ha succeït alguna cosa encara més greu. Però, què? Ah, els Govern autòritaris es llicien esperar-ho tot, adhiuc les coses més fantàstiques! — ens sapiguem set pxy triques de guerra treballaran per a Itàlia i Austria formant Itàlia de l'enyà i altres matèries. Aquesta és la gratitud dels monàrquics (i feixistes) austríacs envers aquella Societat de Nacions que ha donat a l'Austria tants de milions!

El feixisme japonès no s'accontenta del Manxukuo, sinó que continua les seves provocacions i els seus preparatius de guerra contra la República mongòlica, que es troba sota la protecció de Rússia.

El feixisme japonès pretén implantar a Mongòlia estacions telefòniques i radiofòniques, i insisteix perquè els seus agents (que després esdevindran espies militars) tinguin les mans lliures dins aquella República. Al Govern d'aquesta darrera, tot això li sembla massa i ha negat els permisos; però ha accedit a participar en una Assemblea per establir relacions de bon veïnatge. Però aquestes relacions amb un Estat feixista són més possibles si l'Estat no feixista és el més fort, i aquest no és pas el cas de Mongòlia. Així ja sembla clar que Mongòlia capitularà i que la penetració "pacífica" dels japonesos serà aviat un fet complert.

Hom diu que a Tokio el Govern no està d'acord amb aquesta empresa, que seria feta únicament pels militars, en contrast amb la voluntat del Govern i a Moscou esperen que la cosa sigui realment així i que es pugui evitar una guerra.

El desig que té Moscou d'evitar una guerra és comprensible: la República Soviètica no té veïllets imperalistes i està tota atrafegada en la edificació socialista a l'interior, que una guerra retardaria per molt de temps. Però l'esperança que el Govern de Tokio impedeixi l'obra del seu Estat Major és falsa. A part el fet que la psicologia japonesa és impenetrable als altres pobles (el rus comprès) i que és impossible comprendre els plans i les idees del Govern de Tokio, resta l'altre fet: el Govern de Tokio és feixista, i si per raons d'estratègia política pot fingir que no està d'acord amb l'Estat Major, quan es trobi davant l'apat que aquest li ha posat al plat se'l menjarà sense fer cas de les protestes russes.

Europa, tota abassegada com estem pels perills que li presenten els seus feixismes, no dona importància al conflicte mongòlic

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

Europa, tota abassegada com estem pels perills que li presenten els seus feixismes, no dona importància al conflicte mongòlic

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

però s'equivoca, perquè si Rússia es concentra a obrar, els feixismes europeus ho aprofitaran per a fer llurs agressions. La conclusió és aquesta: que gràcies al feixisme que ha encès el callu de la guerra en moltes parts del món, la Humanitat sencera es troba en temps terribles. I en un futur que sembla bastant pròxim...

Per ara, hom combat a l'Abissínia...

D'ací a pocs dies sortiran d'Oviedo dos-cents infants asturians, vers les llars obreres que s'han ofert per acollir-los

"El poble de Cata'unya ha respost magníficament a les nostres crides, però, ens calen, són imprescindibles, noves aportacions", ens diu Joana Colom, del Comi è Català Pro-Infància Obrera

per VENTURA PLANA

Davant la nostra negativa, el matrimoni benestant s'excuta i desapareix.

El matrimoni obrer, en canvi, després de saber que no podrà afiliar-se un infant, s'afilia per acollir-ne un temporalment, o se subscriviu per una quantitat mensual, o fa un donatiu en metàl·lic, etc.

Ara estem preparant una expedició d'uns dos-cents infants que sortiran d'Oviedo dintre la segona quinzena d'aquest mes.

A Catalunya en vindran uns quaranta aproximadament. No us puc donar la xifra exacta, car fins a darrera hora no farem el recompte de les demandes presentades a la nostra central de Barcelona i a les delegacions d'arreu de Catalunya.

El retard d'aquesta expedició — retard en relació amb la data de la gesta d'octubre — és degut a que es tracta d'infants que estaven acollits per famílies o amics de llurs pares.

Famílies i amics, però, que no poden, és impossible, continuar acompanyant aquests infants.

Digueu que nosaltres, les dones del Comi è Català Pro-Infància Obrera, estem molt contents de les facilitats que trobem en la nostra comesa.

Quantes dones, com en les expedicions anteriors, hem rebut una comissió de taxistes que s'han ofert per a traslladar gratuïtament els infants al domicili que els és designat.

Així mateix, respecte molts dels infants que assisteixen a escoles particulars, els mestres es neguen a percebre els seus havers.

Entre altres, el professor de l'escola de l'Ateneu Obrer del carrer de Provença, entre Urgell i Villarroel, el qual dona lloc gratuïtament a quatre infants asturians.

Fins ara a Catalunya hem acollit seixanta-cinc infants, els quals tots estan bé i han augmentat de pes.

Aquests infants estan en relació constant amb llurs famílies respectives i podem dir que tant les famílies pròpies com les que els tenen acollits estan contents de la nostra actuació.

En les expedicions anteriors, el Govern s'ha complagut a posar obstacles a la nostra gestió.

Es veu que la nostra actuació no els és simpàtica.

Veurem en aquesta ocasió què passarà.

Si ens entrebancaran o donaran facilitats.

Ara, que ja podeu suposar que les dones del Comi è Català Pro-Infància Obrera tenim temps per lluitar i anar endavant.

Acid a Barcelona podem dir que no ens han molestat gaire, però, en canvi, en moltes localitats de Catalunya no han deixat constituir la nostra delegació.

Tot i que els estatuts de les delegacions són còpia de la central de Barcelona, legalment constituïda.

Els mateixos se'n donen vergonya

Els mateixos es donen vergonya de formar part d'un bloc governamental que per a poder anar trampejant la situació necessita els vots d'un partit els capdavanters del qual han estat declarats sense ètica ni moral, com a traficants d'influència.

Els mateixos se'n donen vergonya, i ni quan és hora de votar la confiança al Govern goosen anar al Parlament.

Vegeu quants diputats tenen els partits que estan representats en el Govern, i vegeu quants votaren la confiança i quants se'n donaren vergonya:

Diputats de la CEDA	115
Diputats agraris	35
Diputats lerrouxistes	70
Diputats de la Lliga	35

Total 255

Votaren la confiança al Govern en la sessió del dimecres passat 163 diputats que es distribuïren així:

De la Ceda	81
Agraris	20
Radicals	32
De la Lliga	11

Total 144

Independents	10
Monarquistes	5
República indep.	1
Sense classificar	3

Total 163

Deixaren de votar la confiança al Govern:

De la Ceda	34 diputats
Agraris	15 "
Radicals	38 "
De la Lliga	34 "

Total 111 "

Es a dir 111 diputats dels partits que tenen ministres al Govern no votaren la confiança a aquest Govern.

NOTES AL MARGE

Britannicus

per GRANIER-BARRERA

Jo m'imagino el senyor Anthony Eden, a través de lectures i imatges gràfiques, con un angles arquetipic. Jove, rasurat de fresc sempre, esportiu, calmos, enèrgic, pragmàtic; impecable i polit tothora; i amb una comissió de taxistes que s'han ofert per a traslladar gratuïtament els infants al domicili que els és designat.

Així mateix, respecte molts dels infants que assisteixen a escoles particulars, els mestres es neguen a percebre els seus havers.

Entre altres, el professor de l'escola de l'Ateneu Obrer del carrer de Provença, entre Urgell i Villarroel, el qual dona lloc gratuïtament a quatre infants asturians.

Fins ara a Catalunya hem acollit seixanta-cinc infants, els quals tots estan bé i han augmentat de pes.

Aquests infants estan en relació constant amb llurs famílies respectives i podem dir que tant les famílies pròpies com les que els tenen acollits estan contents de la nostra actuació.

En les expedicions anteriors, el Govern s'ha complagut a posar obstacles a la nostra gestió.

Es veu que la nostra actuació no els és simpàtica.

Veurem en aquesta ocasió què passarà.

Si ens entrebancaran o donaran facilitats.

Ara, que ja podeu suposar que les dones del Comi è Català Pro-Infància Obrera tenim temps per lluitar i anar endavant.

Acid a Barcelona podem dir que no ens han molestat gaire, però, en canvi, en moltes localitats de Catalunya no han deixat constituir la nostra delegació.

Tot i que els estatuts de les delegacions són còpia de la central de Barcelona, legalment constituïda.

En la sessió del dimecres passat 163 diputats que es distribuïren així:

De la Ceda	81
Agraris	20
Radicals	32
De la Lliga	11

Total 144

Independents	10
Monarquistes	5
República indep.	1
Sense classificar	3

Total 163

Deixaren de votar la confiança al Govern:

De la Ceda	34 diputats
Agraris	15 "
Radicals	38 "
De la Lliga	34 "

Total 111 "

Es a dir 111 diputats dels partits que tenen ministres al Govern no votaren la confiança a aquest Govern.

LLET
CONDENSADA
MARCA

"EL NIÑO"

La Llet Condensada marca "El Niño" per la constància de la seva alta qualitat segueix mantenint la més absoluta confiança dels seus nombrosos consumidors. Demani avui mateix a SOCIEDAD LECHERA MONTANESA A. E. Via Laietana, 46 - A. l'interessant folletó:

"Utilitats culinàries de la Llet Condensada marca 'El Niño' que li serà tramès gratuïtament."

Compr Llet Condensada "El Niño" i miri el darrere de les etiquetes, ja que moltes porten premis en metàl·lic

Els presos i els processats

Els nostres amics esnyors Lluís Companys, Joan Lluís i Vallescà i Joan Comorera, presos a l'Alcaldia de Santa Maria, i Martí Esteve, Martí Barrera, Ventura Gassó i Pere Morera, presos a Cartagena, continuen rebent incessants visites, no solament dels elements d'esquerra de les dues localitats esmentades, sinó també d'elements d'esquerra de Catalunya i de tot el territori de la República.

Les poques entitats d'esquerra que han estat obertes han cuitat a transmetre telegrams de salutació als empresonats.

Igualment reben contínues visites, dintre del que el règim penitenciari permet, els presos polítics que estan reclous en diverses penitenciers espanyoles, i els que es troben a les

El fiscal jurídic militar de la Divisió ha qualificat la causa pels fets d'octubre del 1934 com a delictes a Torregona, i sollicita, per al Comissari d'Ordre Públic senyor Lluís Prunera la pena de deu anys; la de sis anys i un dia per al diputat al Parlament de Catalunya senyor Martí Roura, i Collo, i igual pena per a l'ex-delegat del Treball, senyor Sanahuja, i altres encarcerats, i retira l'acusació al processat, senyor Segalés.

Hom suposa, que la vista de la causa se celebrará aviat, tota vegada que s'ha donat un termini de sis dies als advocats defensors, senyors Andreu, Llebadot, Nogués i Macià, per a estudiar-la.

La Secció tercera de l'Audiència, que instrueix la causa, per inhibició de l'autoritat militar, contra els consellers de l'Ajuntament popular de Barcelona, acodint a peticions dels advocats defensors dels processats, ha disposat que es rebí declaració a diversos testimonis que han estat designats.

Acordà també sollicitar de l'autoritat militar uns antecedents de consells de guerra i els seus veredictes contra alguns Ajuntaments de Catalunya encarcerats en els fets d'octubre de 1934.

La prestigiosa entitat cultural "Ateneu", de Figueras, ha pres l'acord de nomenar president honorari el nostre amic senyor Josep Puig Puigades, comissari de la Generalitat a Girona i actualment empresonat a la seva cellulera.

El felicitem i felicitem la societat "Ateneu".

Ateneu Popular de Gràcia ha

1 nés els telegrams següents:

2 la. Madrid. — Ateneu Popular

3 Gràcia prega sigui concedit l'indult

4 de l'obrer Florentino Prieto, condemnat

5 a mort per un Consell de guerra

6 a Oviedo. — Per la Junta, Miquel

7 Ferrer i Josep Lluís

8 President del Consell de Ministres,

9 Madrid. — Ateneu Popular de Gràcia

10 prega aconselli l'indult de l'obrer

11 Florentino Prieto, condemnat a mort

12 per un Consell de guerra

13 a Oviedo. — Per la Junta, Miquel

14 Ferrer i Josep Lluís